

Arrest

nr. 250 246 van 2 maart 2021
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 mei 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 december 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.05.2018 werd ingediend door :

*D., Y. (R.R.: 078072755234)
nationaliteit: Ghana
geboren te Accra op 27.07.1978
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (het volgen van Nederlandse taallessen, de bereidheid om tewerkgesteld te worden in een kapperszaak of in de tuinbouwsector, nooit in aanraking gekomen met het gerechtelijk apparaat en de positieve getuigenissen van kennissen en instanties zoals PSC Vluchtelingenwerk) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Mevrouw haar verblijf werd enkel toegestaan in het kader van een asielerzoek. Mevrouw startte in 2010 bij binnenkomst in België een asielerprocedure op. Gezien mevrouw met een authentiek Ghanees paspoort met een Schengen-visum voor Denemarken België binnen kwam, werd zij wat haar asielaanvraag betreft, doorverwezen naar de Deense asielinstanties. Mevrouw keerde na 3 dagen verblijf in Denemarken en zonder een asielerprocedure op te starten terug naar België. Ze verbleef illegaal in België tot 2015. Toen ze voor illegaal verblijf in België werd opgepakt en vastgehouden met het oog op haar repatriëring, startte mevrouw op 22.10.2015 een asielerprocedure op. Haar verzoek om internationale bescherming werd afgewezen door de Belgische asielinstanties (op 18.04.2016 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en op 16.11.2016 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Op 29.04.2016 betekende mevrouw een bevel om het grondgebied te verlaten. Mevrouw heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Mevrouw ging in beroep tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten, maar haar beroep werd op 25.01.2019 verworpen.

Mevrouw verwijst naar de relatie die ze had met een Belg. Betrokkenen leerden mekaar via een datingsite kennen en gingen vrij snel samenwonen. Ze maakten vrij snel plannen om te huwen. Het Parket onderzocht deze relatie en gaf een negatief advies waardoor de gemeente niet overging tot het voltrekken van het huwelijk wegens schijnrelatie ('uit het geheel der feiten blijkt dat dit huwelijk er niet op gericht is een duurzame levensgemeenschap aan te gaan doch wel om mevrouw een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen'). De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Schoten werd door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, bevestigd. Na deze beslissing kwam ook een einde aan de relatie met de Belg. Mevrouw is in België actueel alleenstaande. De verwijzing naar de onvervulde kindervens met de brief van de afdeling gynaecologie uit 2015, vormt op zich geen buitengewone omstandigheid. Volgens de advocaat had er een ingreep plaats moeten vinden, maar door haar opsluiting in 2015 in het gesloten centrum van Brugge ging deze ingreep niet door. Nadat mevrouw het gesloten centrum verliet, werd er geen nieuwe afspraak gemaakt voor een medische ingreep. Er wordt geen recente informatie aangebracht dat mevrouw niet kan reizen of dat ze voor een medische ingreep niet terecht kan in een medisch centrum in Ghana.

Wat betreft de problemen in haar land van herkomst naar aanleiding van haar verklaarde biseksuele geaardheid in het homofobe land van herkomst Ghana en de problemen met haar oom omwille van die verklaarde geaardheid, dient verwezen te worden naar het onderzoek en de beslissing van de Belgische

asielinstanties. Na onderzoek kwamen de Belgische asielinstanties tot de bevinding dat mevrouw niet biseksueel is. Mevrouw heeft in België ook geen biseksuele relaties gehad. Enkel een schijnrelatie met een Belgische man.

Dat mevrouw haar binding met het land van herkomst zou verloren hebben, is niet geloofwaardig. Mevrouw is geboren in Ghana, groeide er op, ging er naar school, volgde er een kappersopleiding, ging er zelfstandig wonen en was er werkzaam in een kapperszaak. Ze heeft een familiaal netwerk in Ghana. Haar moeder die leerkracht is, zou er nog steeds woonachtig zijn. In België zijn er geen hechte relaties waardoor dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM. Het familiale netwerk bevindt zich in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Mevrouw kan bijvoorbeeld via de Belgische ambassade een visum aanvragen om als kapster in België tewerkgesteld te worden. Mevrouw heeft een familiaal netwerk in Ghana waarop ze tijdelijk kan terugvallen in afwachting van de procedure via de Belgische ambassade.

Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op haar situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing gewezen op het langdurig verblijf van verzoekster in België (sinds 2010), hetgeen werd aangehaald door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid. Door verweerder wordt dit langdurig verblijf evenwel niet aanvaard als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door verweerder wordt, bij de beoordeling van het langdurig verblijf van verzoekster in België als ingeroepen buitengewone omstandigheid, gesteld dat (stuk 1, pagina 1):

"Mevrouw haar verblijf werd enkel toegestaan in het kader van een asielerzoek"

De gemachtigde stelt vervolgens dat verzoekster in 2010 een asielerzoek indiende, maar dat zij werd "doorverwezen" naar de Deense asielinstanties. Na drie dagen keerde verzoekster echter uit Denemarken terug. Ze verblijft zonder verblijfsrecht in België, tot ze op 22 oktober 2015 een asielerprocedure aanvatte. Zij verkreeg in het kader van deze aanvraag een legaal verblijf toegekend, tot haar asielerzoek werd afgewezen en zij op 29 april 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg betekend.

Door verweerder wordt kennelijk aangehaald dat - door de vermelding: "Mevrouw haar verblijf werd enkel toegestaan in het kader van een asielerzoek" - haar langdurig verblijf in België niet aanvaard kan worden als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Het langdurig verblijf van verzoekster wordt, zoals hieruit blijkt, kennelijk beoordeeld vanuit de vraag of zij een legaal verblijf had in België om uit te maken of haar langdurig verblijf in België in aanmerking komt als buitengewone omstandigheid. Dit volgt uit de stelling van verweerder dat "Mevrouw haar verblijf werd enkel toegestaan in het kader van een asielerzoek" en de hierna volgende (feitelijke) beschrijving door de gemachtigde om deze stelling - "Mevrouw haar verblijf werd enkel toegestaan in het kader van een asielerzoek" - (feitelijk) te onderbouwen.

Er kan dan ook enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde kennelijk aftoetst binnen welke periode verzoekster een legaal verblijfsrecht had verkregen, gedurende de periode dat zij verbleef in België, om te beoordelen of dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

De periode dat verzoekster een legaal verblijf had in België vormt het criterium, waarbij wordt afgetoetst of deze periode kan worden aanzien als een buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet omvat dergelijk criterium, waaraan de gemachtigde het langdurig verblijf van verzoekster in België aftoetst, niet.

De gemachtigde schendt hiermee het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij herinnert eraan dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoekster is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen.

Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet werd ingevoerd om louter dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl. St. Doe 51-2478/008, p. 10). Dit betekent dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden (ratio legis).

A contrario dienen alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, § 1 Vreemdelingenwet. Dit geldt dus ook voor de periode dat verzoekster geen verblijfsrecht had in België.

De stelling van de gemachtigde dat haar langdurig verblijf in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat "Mevrouw haar verblijf werd enkel toegestaan in het kader van een asielverzoek", vindt hierom geen steun in artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. De gemachtigde stelt vervolgens in de bestreden beslissing "Dat mevrouw haar binding met het land van herkomst zou verloren hebben, is niet geloofwaardig. Mevrouw is geboren in Ghana, groeide erop, ging er naar school, volgde er een kappersopleiding, ging er zelfstandig wonen en was er werkzaam in een kapperszaak. Ze heeft een familiaal netwerk in Ghana. Haar moeder die leerkracht is, zou er nog steeds woonachtig zijn. In België zijn er geen hechte relaties waardoor dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM. Het familiale netwerk bevindt zich in het land van herkomst." (stuk 1, pagina 2).

Het is vooreerst onzorgvuldig, dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde enkel rekening houdt met de tijdsperiodes an sich zonder een onderscheid te maken tussen het verleden van verzoekster en de meest recente verblijfssituatie.

De gemachtigde houdt geen rekening met de vaststelling dat verzoekster reeds 10 jaar in België verblijft (sinds 2010), terwijl de gemachtigde enkel verwijst naar de voorgeschiedenis van verzoekster in Ghana (waar ze werd geboren en opgroeide, hetgeen dus een onderdeel uitmaakt van haar verleden, niet haar actuele situatie).

Het getuigt niet van een zorgvuldig en redelijk oordeel dat de gemachtigde geen onderscheid maakt tussen de recente situatie (het verblijf in België) en de situatie die zich voordeed in het verleden (het verblijf in Ghana).

Bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden dient verweerder de actuele situatie van de verzoekende partij te beoordelen (waarbij er sprake is van een zeer langdurig verblijf van 10 jaar in België en, als gevolg hiervan, een langdurige afwezigheid uit Ghana).

Net omwille van de meest recente jaren van verblijf van verzoekster, deze in België, is het thans voor verzoekster zeer moeilijk of zelfs onmogelijk om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het is de binding met België die voorop staat.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. De verzoekende partij merkt vervolgens op dat verweerder stelt in de bestreden beslissing dat het "niet geloofwaardig" zou zijn dat verzoekster haar binding met haar land van herkomst zou hebben verloren. De gemachtigde wijst er zelfs op dat verzoekster "een familiaal netwerk in Ghana" zou hebben en vervolgens zelfs dat verzoekster "tijdelijk kan terugvallen" op dit netwerk "in afwachting van de procedure via de Belgische ambassade" (stuk 1, pagina 2).

Dit oordeel is vooreerst in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting. Door de gemachtigde wordt nergens verklaard om basis waarvan de gemachtigde deze, voor verzoekster uiterst nadelige, stelling inneemt dat zij nog een familiaal netwerk in Ghana heeft, dat haar moeder aldaar nog woont én dat verzoekster "tijdelijk kan terugvallen" op dit netwerk "in afwachting van de procedure via de Belgische ambassade". De grondslag voor deze stelling, dewelke op 7 december 2020 werd gemaakt door de gemachtigde, ontbreekt.

Deze beoordeling is bovendien foutief, aangezien het uitgaat van een foutieve omschrijving van het begrip "buitengewone omstandigheden".

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is derhalve niet relevant of de verzoekende partij nog familie zou hebben in Ghana waarop "ze tijdelijk kan terugvallen in afwachting van de procedure via de Belgische ambassade", zoals de gemachtigde stelt in de bestreden beslissing.

Het is daarentegen de vraag of het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om bij familie te verblijven om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De verzoekende partij gaf in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet net aan dat het voor haar - gelet op de bijzondere lange afwezigheid uit Ghana - zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om bij haar familie te verblijven om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Zelfs indien verzoekster in Ghana nog familie zou hebben waarop "ze tijdelijk kan terugvallen in afwachting van de procedure via de Belgische ambassade", zoals de gemachtigde stelt in de bestreden beslissing, stelt zich nog steeds de vraag of dit voor verzoekster "zeer moeilijk" is, zoals voorzien in artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze toetsing wordt niet uitgevoerd.

De gemachtigde gaat hierom uit van een foutieve omschrijving van het begrip "buitengewone omstandigheden", minstens blijkt niet dat de beoordeling door de gemachtigde in de bestreden beslissing is uitgegaan van de volledige toetsing van het begrip "buitengewone omstandigheden", met name dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Als vierde element merkt de verzoekende partij op dat in de bestreden beslissing verweerder stelt dat verzoekster "tijdelijk kan terugvallen" op haar (verondersteld) actueel familiaal netwerk "in afwachting van de procedure via de Belgische ambassade" (stuk 1, pagina 2).

Wat "tijdelijk" is, wordt niet omschreven.

De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Ghana bij haar familiaal netwerk om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als een "tijdelijk", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoekster in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk", in de mogelijkheid zou zijn om in Ghana te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij zet in haar enig middel niet uiteen waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is daarom niet ontvankelijk.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn dus zoals gezegd omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen concrete opsomming van dergelijke omstandigheden. Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt in haar enig middel kan zij dan ook alle volgens haar relevante elementen aanhalen als buitengewone omstandigheid. Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt echter ook dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt voor wat betreft het beoordelen van de door de verzoekende partij aangehaalde buitengewone omstandigheden.

De verzoekende partij wijst erop dat zij haar langdurig verblijf in België heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partij stelt dat haar langdurig verblijf kennelijk werd beoordeeld vanuit de vraag of zij een legaal verblijf had in België.

De Raad kan de verzoekende partij niet volgen. In de bestreden beslissing wordt ingegaan op alle bijzondere omstandigheden die de verzoekende partij heeft aangehaald en wordt voor elke bijzondere omstandigheid afzonderlijk een weergave gegeven van de bestaande feitelijke situatie. Zo wordt dus ook de verblijfssituatie van de verzoekende persoon besproken en wordt daarbij verwezen naar alle procedures die ze heeft doorlopen tot op heden en naar de periodes van legaal en illegaal verblijf. Uiteindelijk concludeert de gemachtigde rekening houdend met de geschetste feitelijke situatie, dat niets verhindert dat de verzoekende partij terugkeert om een aanvraag via de reguliere weg in te dienen.

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij een legaal verblijf ziet als een criterium om een buitengewone omstandigheid te aanvaarden.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt van haar langdurig verblijf.

Betreffende het aangevoerde langdurig verblijf van de verzoekende partij werd in de bestreden beslissing voorts ook gemotiveerd dat de elementen met betrekking tot haar integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Dit strookt met de rechtspraak van de Raad van State, die oordeelde dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partij toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk waarom of op welke wijze de elementen van lang verblijf haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State stelt de Raad dat de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk is.

Hoe dan ook komt het de Raad niet foutief of kennelijk onredelijk voor om langdurig illegaal verblijf waarbij meermaals geen gevolg werd gegeven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit het wijzen op de illegaliteit van het verblijf en het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten wel degelijk waarom het langdurig verblijf niet aantoonde dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Immers het louter langdurig verblijf in een land toont geenszins aan waarom het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het komt de Raad niet foutief of kennelijk onredelijk voor om de illegaliteit van het verblijf en het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten als redenen te vermelden waarom het langdurig verblijf *in casu* niet aantoonde dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Immers wist de verzoekende partij tijdens het merendeel van haar langdurig verblijf dat zij alhier geen wettig verblijf had en het grondgebied diende te verlaten, waardoor zij dus tijdens het grootste deel van haar langdurig verblijf geweten heeft dat zij het land diende te verlaten en dit in rekening kon nemen bij haar verder verblijf in België en bij het al dan niet onderhouden van banden met het land van herkomst. Het is aldus *in casu* duidelijk dat het 'langdurig verblijf' niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid en niet aantoonde dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, daar het langdurig verblijf grotendeels een illegaal verblijf betrof en de verzoekende partij wist dat zij het land diende te verlaten en hiertoe stappen diende te ondernemen. De verzoekende partij toont niet aan dat van haar omwille van haar langdurig verblijf elementen die hieruit voortvloeien niet op redelijke wijze kan verwacht worden dat zij terugkeert naar Ghana om aldaar haar aanvraag in te dienen, noch dat de motieven omtrent de elementen die voortvloeien uit haar langdurig verblijf – zoals haar integratie – foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Hiermee toont ze geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9**bis** van de Vreemdelingenwet aan.

Wat betreft haar binding met haar land van herkomst stelt de verzoekende partij dat het onzorgvuldig is van de gemachtigde om geen onderscheid te maken tussen haar verleden en haar meest recente verblijfssituatie. Ze stelt dat net omwille van de meeste recente jaren van verblijf het voor haar zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag in te dienen vanuit haar land van herkomst en dat het de binding met België is die voorop staat.

De verzoekende partij kan vooreerst niet gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij deze stelling lijkt te onderbouwen door te verwijzen naar de tijd die zij doorgebracht heeft in Ghana in vergelijking met de tijd dat zij verblijft in België. In zoverre de verzoekende partij meent dat het onzorgvuldig, dan wel kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde enkel rekening houdt met de tijdsperiodes *an sich* zonder een onderscheid te maken tussen het verleden en de meeste recente verblijfssituatie, dat de gemachtigde kennelijk alle jaren van verblijf gelijk stelt en deze met elkaar afweegt in aantal, dat dit echter niet getuigt van een zorgvuldig en redelijk oordeel dat de gemachtigde geen onderscheid maakt tussen de recente situatie en de situatie die zich voordeed in het verleden, dat de loutere vergelijking in aantal – van het aantal jaren – dus niet voldoet, is een dergelijk betoog aldus niet dienstig.

Integendeel tot wat de verzoekende partij aanhaalt, is het niet onzorgvuldig, noch onredelijk van de verwerende partij om, wanneer verwezen wordt naar een gebrek aan binding met het land van herkomst, niet enkel te kijken naar de verblijfssituatie in België, doch ook naar de band die de verzoekende partij had en nog heeft in het land van herkomst.

Uit de motieven van de bestreden beslissing betreffende het aangevoerde element dat de verzoekende partij niet naar haar herkomstland kan terugkeren omdat ze er geen bindingen meer zou hebben en er totaal van vervreemd is, kan niet afgeleid worden dat de verwerende partij zich niet op het standpunt heeft gesteld van de actuele situatie waarbij er sprake is van een zeer langdurig en ononderbroken verblijf van meer dan tien jaar in België en, als gevolg hiervan een afwezigheid uit Ghana van eenzelfde lange duurtijd van tien jaar. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat uitdrukkelijk gewezen wordt op de keuze van de verzoekende partij om hier illegaal te verblijven. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing niet wordt gewezen op een verblijfsperiode in Ghana.

Echter wordt erop gewezen in de bestreden beslissing, betreffende de aangevoerde omstandigheid dat de verzoekende partij niet naar haar herkomstland kan terugkeren omdat ze er geen bindingen meer zou hebben en er totaal van vreemd is – waarbij aldus niet ontkend wordt dat de verzoekende partij zich reeds tien jaar op het Belgische grondgebied bevindt – dat het niet geloofwaardig is dat zij haar binding met haar land van herkomst verloren zou hebben. De verzoekende partij betwist helemaal niet dat zij in Ghana is geboren, er opgroeide, er naar school ging, er een kappersopleiding volgde, er zelfstandig ging wonen, en er in een kapperszaak werkte. Zij betwist evenmin dat zij een familiaal netwerk heeft in Ghana en haar moeder leerkracht is en er nog steeds woont, evenmin als het feit dat er in België geen hechte relaties zijn. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de recentste periode van tien jaar verblijf in België zwaarder had moeten laten doorwegen bij het nemen van de bestreden beslissing dan de rest van het leven van de verzoekende partij dat zich in Ghana afspeelde. Door louter te wijzen op haar lange afwezigheid uit Ghana weerlegt de verzoekende partij voormeld motief, waaruit blijkt waarom de verklaring dat zij geen bindingen meer heeft met Kameroen door haar lange afwezigheid niet weerhouden wordt, niet.

Ook op dit punt maakt de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, niet aannemelijk.

Voorts stelt de verzoekende partij dat het niet relevant is dat ze nog familie heeft in Ghana waarop ze tijdelijk zou kunnen terugvallen in afwachting van haar procedure. Ze stelt dat de vraag moet zijn of het zeer moeilijk of onmogelijk is om bij haar familie te verblijven om haar aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Ze stelt dat ze in haar aanvraag net aangaf dat dit zeer moeilijk was.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag verwees naar het gegeven dat haar moeder leerkracht was in Ghana en dat haar vader Ghana reeds lange tijd geleden had verlaten. De verzoekende partij duidde erop dat zij naar school ging maar dat zij omwille van financiële problemen diende te stoppen. Zij volgde een kappersopleiding in een kapperszaak en ging later als kapster aan de slag. Hierdoor kon ze ook alleen gaan wonen. Ze verwijst naar haar homoseksuele relaties en stelt dat haar oom hierachter kwam. Hij bedreigde haar.

In de bestreden beslissing wordt gesteld:

“Wat betreft de problemen in haar land van herkomst naar aanleiding van haar verklaarde biseksuele geaardheid in het homofobe land van herkomst Ghana en de problemen met haar oom omwille van die verklaarde geaardheid, dient verwezen te worden naar het onderzoek en de beslissing van de Belgische asielinstanties. Na onderzoek kwamen de Belgische asielinstanties tot de bevinding dat mevrouw niet

biseksueel is. Mevrouw heeft in België ook geen biseksuele relaties gehad. Enkel een schijnrelatie met een Belgische man.

Dat mevrouw haar binding met het land van herkomst zou verloren hebben, is niet geloofwaardig. Mevrouw is geboren in Ghana, groeide er op, ging er naar school, volgde er een kappersopleiding, ging er zelfstandig wonen en was er werkzaam in een kapperszaak. Ze heeft een familiaal netwerk in Ghana. Haar moeder die leerkracht is, zou er nog steeds woonachtig zijn

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat er geen geloof wordt gehecht aan haar biseksuele geaardheid en dat haar relaas op al die vlakken ongeloofwaardig werd bevonden. Aldus kan ze niet dienstig verwijzen naar de relatie met haar oom om aan te tonen dat het voor haar buitengewoon moeilijk is om terug te keren. Wat betreft haar moeder betwist ze geenszins dat deze nog in Ghana leeft. Ter gelegenheid van het verzoekschrift verduidelijkt de verzoekende partij verder ook geenszins waarom het voor haar, omwille van een afwezigheid van tien jaar uit Ghana, bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn om voor korte tijd te verblijven bij familie in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag, noch waarom de verwerende partij *in casu* op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat zij een familiaal netwerk heeft waarop zij tijdelijk kan terugvallen in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag. Zij toont niet aan dat de motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij concretiseert deze moeilijkheid geenszins, doch spitst zich eerder toe op een theoretisch betoog.

Met haar betoog toont ze geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan.

In een laatste onderdeel van haar middel bekritiseert de verzoekende partij het woordgebruik "tijdelijk". Ze stelt dat de verwerende partij er van uitgaat dat ze tijdelijk in Ghana kan verblijven om haar aanvraag in te dienen, doch dat nergens wordt gedefinieerd wat tijdelijk is. Ze meent dat er een tijdsindicatie dient te worden gegeven over de tijdsperiode die men hanteert.

De Raad volgt de verzoekende partij niet. De verwerende partij dient enkel na te gaan of het voor de verzoekende partij zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om haar aanvraag in te dienen vanuit haar land van herkomst. Dit heeft de gemachtigde gedaan. Zo heeft de gemachtigde onder meer gesteld dat ze tijdelijk kan terugvallen op haar familiaal netwerk. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat hoewel zij, zoals hiervoor besproken, voor een korte periode terecht zou kunnen bij familie, dit geenszins het geval is voor een langere periode. Zij heeft dan ook geen belang bij een betoog dat niet wordt verduidelijkt wat begrepen wordt onder een "korte tijd". Bovendien vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien. Ook al werd het woord "tijdelijk" gebruikt, dient de gemachtigde geenszins een indicatie te geven over de tijdsperiode die men hanteert.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU